

Csire Gabriella

Regélő napkelet (XVI.)

A leprás beteg

Az Úr fel akarta ragadni Illést a mennyekbe. Ezért Illés így szólt tanítványához:
— Maradj itt, Elizeus, mert az Úr engem Béthelbe küldött.
— Istenemre mondom — válaszolt az ifjú —, nem hagylok el!
Együtt mentek hát Béthel felé. A várost lakó próféták eléjük jöttek.
— Nem tudod — kérdezték Elizeustól —, hogy a mai napon Isten elragadja a te uradat?
— Tudom, de hiába beszéltek — makacskodott Elizeus.
— Maradj itt, Elizeus — kérlelte Illés —, mert az Úr engem Jerikóba küldött.
— Istenemre mondom — válaszolt a próféta tanítványa —, nem hagylok el!
Együtt mentek hát Jerikó felé. A várost lakó próféták eléjük jöttek.
— Nem tudod — kérdezték Elizeustól —, hogy a mai napon Isten elragadja a te uradat?
— Tudom, de hiába beszéltek — vetette meg a lábát Elizeus.
— Maradj itt, Elizeus — kérlelte Illés —, mert az Úr engem a Jordán-folyóhoz küldött.
— Istenemre mondom — válaszolt az ifjú —, nem hagylok el!
Együtt mentek hát a Jordán felé. Ötven férfi szegődött a nyomukba a próféták fiai közül. Amikor Illés és Elizeus a folyópartra ért, a férfiak tisztos távolságban megálltak.
A próféta levetette a palástját, és megsuhintotta vele a Jordán vizét. A víz nyomban kettévált: Isten embere száraz lábbal ment át a túloldalra, nyomában Elizeussal.
— Elizeus! — fordult tanítványához a próféta. — Kérj tőlem valamit, mielőtt elragadna az Úr!
— Arra kérlek — mondta Elizeus —, hogy a benned lakó lélek szálljon reám.
— Nehéz dolgot kértél — sóhajtott Illés —, de kívánságod teljesül, ha megpillantasz engem, amikor az Úr elragad.
Amint tovább haladtak, egymással beszélgetve, a magasból paripák vontatta tüzes szekér ereszkedett alá, és a kavargó szélvész felragadta Illést a égbe.
Elizeus jól látta, mi történt.
— Atyám! Atyám! — kiáltotta izgatottan.
A tüzes szekér szempillantás alatt eltűnt. Ekkor Elizeus fölemelte a próféta földre hullt palástját, és visszatért a folyópartra. A palásttal megsuhintotta a Jordán vizét, s azt kérdezte:
— Velem van Izrael Istene, az Úr?

Válaszként a víz kettévált, hogy Elizeus száraz lábbal térhessen vissza. A próféták fiai, akik Illést a Jordán-folyóig kísérték, leborultak, és így kiáltottak mind az ötvenen:

— Az Illés lelke Elizeusra szállt!

Elizeus csodatételeinek hamar híre futott. Az ifjú próféta a keserű vizet ihatóvá tette. Amikor nem támadt se szél, se eső, feltöltötte friss vízzel a kiszáradt patakmedreket, hogy legyen mit innia embernek, állatnak. Életre keltette a holtak hitt gyermekeit. Az ajándékba kapott hús árpakenyeret kiosztotta száz éhező között. Miután mind a száz kedvére evett, még maradt is a kenyérből egy kevés.

Amikor a portyázó szíriai csapatok betörték Izraelbe, egy kislányt ejtettek rabul. Ez a kislány a szíriai sereg főparancsnokának a házában szolgált. Naámán, a ház ura bélpoklosságban szenvedett.

A kislány, amikor látta, hogy urát lepra gyötri, így szólt:

— Ha Elizeus próféta szeme elé kerülne az én uram, bizonyára meggyógyulna.

Az asszony megmondta az urának, mit hallott az izraeli szolgától. Naámán pedig Szíria királyához fordult tanácsért. A király megengedte, hogy menjen el Izraelbe szerencsét próbálni.

Tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat és tíz drága öltözetet vitt magával Naámán az útra. Ajándékkal megrakott szekerekkel, lovasok kíséretében érkezett a próféta házához.

Elizeus, amikor megtudta, hogy Naámán bélpoklos, szolgájára bízta üzenetét.

— Menj a Jordánhoz — tolmácsolta Géházi a próféta szavait —, fürödj meg hétszer a folyóban, és teljesen megújulsz.

Naámánt rettentő düh fogta el. Elvárta volna, hogy Elizeus odamenjen hozzá, sőt kezével illesse fekélyeit.

— Mintha nem volnának jobbak Szíria folyóvizei Izrael minden vizénél! — méltatlankodott. — Éppúgy megfürödhettek otthon is! Ezért kár volt ide jönnöm.

— Nem készítesz a próféta olyasmire — mondotta Naámán hű szolgája —, amit ne próbálhatnál meg. Csak azt ajánlotta: fürödj meg hétszer a Jordán vizében, és tested olyan lesz, mint amilyen régen volt.

Naámán fontolóra vette a szolga szavait, s ha már megtette a nagy utat, levetkőzött, és megmerítkezett a Jordánban. Hétszer vett fürdőt, úgy, amint meghagyta Elizeus, és teste megújult, a leprából kigyógyult.

Örömeben visszatért a prófétához.

— Most már tudom — mondotta —, hogy nincs más Úr, csak Izrael Istene. Azért most fogadd el tőlem ajándékomat.

— Istenemre mondom — felelte a próféta —, hogy nem veszem el ajándékomat. Ne is próbálkozz velem!

— Ezentúl soha nem áldozom égőáldozattal idegen isteneknek, csak az Úrnak — fogadta meg Naámán, a szíriai sereg főparancsnoka.

— Menj békességgel! — bocsátotta el Naámánt a próféta jószívvel.

A felgyógyult beteg kíséretével együtt indult hazafelé. Eközben a próféta szolgája, Géházi így töprengett magában: „Az én uram semmit se fogadott el a szíriaitól. Utána megyek, adjon valamit legalább nekem”.

Géházi a szíriai főember után iramodott. Naámán, amint észrevette az Elizeus szolgáját, leugrott szekeréről, és megkérdezte:

— Valami nincs rendben? Mi történt?

— Az én uram küldött hozzád — lódította Géházi. — Két ifjú érkezett hozzá a próféták fiai közül, s arra kér, adj számukra egy talentum ezüstöt és két öltözéket.

Naámán szívesen tett eleget a kérésnek: két szolga vitte Géházi előtt a ajándékokat. Amint kiértek a dombtetőre, Géházi elküldte a szíriaiakat, az ezüstöt meg a ruhákat pedig egy házikóban rejtette el.

— Hol jártál, Géházi? — kérdezte szemrehányóan Elizeus.

— Nem voltam én sehol — vont vállat a szolga.

— Jól tudom, merre jártál — róttá meg a próféta Géházit. — Mondd, most az ideje annak, hogy ezüstöt szerezz és ruhákat, hogy e kincsek árán szőlőt végy, barmokat, juhokat meg szolgálókat? Szálljon rád a Naámán bélpoklossága kapzsiságodért!

Amikor Géházi elhagyta a próféta házát, bőre fehér volt, mint a hó. A Naámán leprája lepte be a testét.

G. Szabó Ferenc

Séta a téren

Halkul a dal, fáradt,
betakarja lassan a láz hártyája,
csontváz a héjakon túli állapot.
Törik a szín fénye, bokája,
ődöng a vakok között,
egy adventdac hajnalon.
Zár a szív, a partok omolnak,
de kiállt a hószó téli sötétben-fagyban
melegért.
A múmia múlt torz idők pofon
csattan a jelen arcon —
a Látó mégis tévedett?
A kongó benti pincékben
törékeny ünnepek fogasán azért fennakad
egy-egy szállingózó reményhópehely.

Ne vádolj...

Ne vádolj amiért
nem fékezem repülésem
nem Nap akarok lenni
talán tavaszfestő
hitlovas
valami más
talán jobb önmagam
meleg otthon vad viharban
érted és értem
csak lenni akarok
a többit rám költik a csillagok
csak ne vádolj
maradj velem
legyél az álmom.